

titel: Albert van Westing
auteur: Dominic van den Boogerd
in: Scopofilia (cat), pp 12 + 34 + 35, 2003
uitgever: Centrum voor Beeldende Kunst : Dordrecht
afbeelding: Terwijl Maxime rust (2001), videostill

Albert van Westing

Dominic van den Boogerd

Zoals de impressionisten het vrijetijdsleven in de moderne metropool schilderden - de flaneurs op de boulevards, de concertgangers in het park - zo beziet Albert van Westing de hedendaagse recreanten door de zoeker van de camera. Hij fotografeert en filmt scènes van een aangename lichtheid: enkele jongeren luierend in het gras, twee vrienden die zich voorbereiden op een bergwandeling, cafébezoekers aan de bar. De beelden getuigen van een liefdevolle aandacht voor een wereld die zich vrijwel achteloos voor onze ogen ontvouwt. In de video *Terwijl Maxime rust* (2001) blijft de blik rusten op het gebruide lichaam van een zonnebader aan het strand. Het gadeslaan wordt onmiskenbaar door erotisch verlangen gestuurd, sterker nog, is nauwelijks van voyeuristisch bespieden te onderscheiden. Als een slapende Gulliver ligt de jongen in het zand, de ogen gesloten. Af en toe krabt hij zich. Het beeld is zo stabiel als een minutenlang uit de hand gefilmde opname kan zijn. Op de voorgrond trippelen duiven: in de verte zien we spelende kinderen, zeilboten die in en uit het beeld varen. Het leven gaat zijn gangetje. De stilstaande camera, de freeze frame, benadrukt niet de tijd die is stilgezet, maar de tijd die voortduurt. We kijken naar bewegende beelden van een roerloos lichaam, betoverd door 'de doodsdrift die film is ingeprent', om met Serge Daney te spreken. Er is geen begin, geen einde, alleen een eindeloos verpozen. Het beeld verleidt, we kijken, we genieten, en het beeld bereidt ons voor - op het besef hoe mooi de wereld is die wij eens zullen verlaten. Wreder nog, het toont de onverschilligheid van het leven, zoals op dat schilderij van Breughel, waar Icarus uit de hemel stort en de boer onverstoorbaar voort ploegt. Inderdaad, het lichaam van de jongen is daar, lijfelijk, zinnelijk, sculpturaal, maar mentaal is hij al weg, afwezig, want wat is de slaap anders dan de schijn van de dood. De bewegende beelden houden zich stil. De jongen rust. Het oog rust. Berusting is al wat rest.

www.albertvanwesting.nl